

Agatha Mystery

Primera edició: març del 2011
Quarta impressió: juny del 2013

Títol original italià: *L'enigma del faraone*

Textos: Sir Steve Stevenson
Editing: Mario Pasqualotto
Coberta original i il·lustracions: Stefano Turconi
Adaptació del disseny i maquetació: Emma Camacho

Edició: Cristina Sans
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé i Prats

Projecte editorial de Dreamfarm s.r.l., via De Amicis, 53 - 20123 Milà, Itàlia
© 2010 Instituto Geografico de Agostini, S.p.S., Novara, per l'edició italiana
© 2011 Laia Font i Mateu, per la traducció
© 2011 La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana
Drets internacionals © Atlantyca S.p.A., via Leopardi, 8 - 20123 Milà
(Itàlia) - foreignrights@atlantyca.it, www.atlantyca.com

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95
08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Limpergraf. Mogoda, 29-31 Polig. Ind. Can Salvatella.
08210 Barberà del Vallès

Dipòsit legal: B-34433-2011
Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-3638-8

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprògràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Sir Steve Stevenson

L'ENIGMA DEL FARAÓ

Il·lustracions de
Stefano Turconi

Traducció de Laia Font i Mateu

laGalera50

PRIMERA MISSIÓ

PARTICIPANTS

Agatha

Dotze anys, aspirant a escriptora de novel·la negra, té una memòria formidable.

Larry

Estudiant potiner de la prestigiosa escola per a detectius Eye.

Mr. Kent

Exboxejador i majordom amb un impecable estil britànic.

Watson

Gat siberià pestilent amb l'olfacte d'un gos coniller.

Tia Melania

Viu en una sumptuosa vil·la a Luxor i... cria dromedaris!

DESTINACIÓ: EGIPTE - VALL DELS REIS

OBJECTIU

Recuperar una antiga tauleta robada que conté les indicacions per trobar la tomba d'un faraó maleït.

Dedicat a la meva excèntrica família

Dono les gràcies a Pierdomenico Baccalario i Elisa Puricelli Guerra per les innombrables empentes, les argúcies tècniques i l'assistència moral. Si mai es pogués considerar delictes, tots dos seríeu acusats d'amabilitat excessiva, nois!

Dalt de tot del Baker Palace, al quinzè pis, hi havia una gran terrassa plena de panells solars. Al centre s'alçava un àtic escairat i massís com un búnquer. Darrere les finestres de vidres opacs s'entreveia una única habitació en què regnava un desordre esfereïdor: cables, monitors, antenes i aparells electrònics d'última generació compartien espai amb bosses d'escombraries, cartrons de pizza i roba llançada de qualsevol manera pertot arreu.

L'únic habitant de l'àtic era un noi de catorze anys, llargarut i de cabells negres, que roncava en un sofà, tot desmanegat. Aquella nit havia deixat engegats els seus set ordinadors per descarregar

dades provinents de mig món i, en la penombra, les llums intermitents dels LED li saltironejaven de la cara.

Fora de l'apartament, Londres estava embolcallada amb una boirina lletosa. Aquell any, l'estiu abraçava els turistes amb una opressió tòrrida i el Tàmesi semblava una cinta de quitrà lluent.

No gaire lluny del Baker Palace, el Big Ben tocava les sis del matí.

En Larry Mystery no va sentir els repics de la campana i va continuar dormint com un soc.

Ell no era un noi matiner. Preferia no fer res en tot el dia i començar a estudiar quan es feia fosc, potser amb la minicadena engegada a tot drap. Les seves notes d'escola ho deien tot: en Larry se'n sortia bé amb la informàtica; en tota la resta era un negat.

—En comptes d'anar a aquella escola tan extravagant, hauries de fer, què sé jo, enginyeria —protestava la seva mare—. A la família Mystery falten enginyers!

En Larry, arronsant les espatlles, li contestava:

—T'oblides de l'avi Angus, mama. Treballa al CERN de Ginebra, estudia les micropartícules subatòmiques, és genial.

I la conversa acabava amb la seva mare que sospirava:

—És un científic, no un enginyer normal. Vosaltres, els Mystery, teniu tots la fal·lera de fer les feines més estrafolàries!

Després del divorci, la mare d'en Larry parlava dels Mystery com d'una família de guillats; començant per l'exmarit, en Samuel Mystery, campió de cúrling, una disciplina olímpica practicada per molt pocs esportistes. Per no parlar, també, de tots els altres parents: una llista interminable d'extravagants!

5.15: segon intent. En un monitor es va encendre l'escrit ALARMA VERMELLA acompanyat de les sirenes de Star Trek i d'una veu metàl·lica que repetia incessant: «Als bots de salvament!».

Aquesta vegada la cara del noi va ser el blanc

d'uns làsers estroboscòpics, com si l'habitació s'hagués convertit en el pont d'una astronau. Però tot va ser perfectament inútil: en Larry es va tombar cap a l'altre costat i va enfonsar el cap al coixí. Uns quants segons després ja roncava pesadament.

5.30: últim intent. Primer va sonar el despertador del telèfon, diverses vegades, i les persianes es van alçar bronzint, mentre que la minicadena disparava a tot volum l'èxit del moment. Després el veí va picar a la porta cridant:

—Que això no és una discoteca, dropo!

Encara res.

Finalment, a les 6.36 en punt, enmig d'aquell xivarri infernal, es va sentir un insignificant pip. Venia d'un artefacte de titani semblant a un mòbil, penjat a la paret amb un cordillet, just sobre el sofà.

El dèbil pip va sonar a les orelles d'en Larry com un esclat de canons.

Sense llevar-se, el noi va allargar la mà i va

engrapar l'artefacte. Se'l va posar davant dels ulls mig tancats amb un moviment molt ràpid. Va prémer un parell de botons i a la pantalla va aparèixer un missatge inquietant.

En Larry el va llegir d'una tirada, i va fer uns ulls com unes taronges.

—Avui?! —va cridar—. No podré pas!

Es va posar dret d'un salt i va mirar al voltant. Un desastre. Va arreplegar diversos comandaments i va apagar alarmes, timbres i altaveus.

—No hi ha temps per arreglar-ho tot. Haig..., haig..., què haig de fer?! —va exclamar.

Es va asseure al braç d'una cadira i va pitjar d'una revolada els teclats dels set ordinadors, que van prendre vida amb un llampec blanc.

—Ah, oh! Li enviaré un correu! —va dir en veu alta—. Però l'Agatha el llegirà a temps?

Va consultar una segona vegada el missatge que havia aparegut a l'artefacte i va fer una ganyota de dolor.

—No, no puc! Si tenen el meu correu sota control serà la fi!

On havia anat a parar el mòbil? El va trobar entre les capsas buides d'hamburgueses. Va recórrer febrilment l'agenda.

—Adams... Adrian... Agatha... Oh, AGATHA, sí, molt bé!

Estava a punt de marcar el número.

De cop i volta es va aturar. I si li havien posat un micròfon al mòbil? Sempre eren els millors en aquestes coses!

—No et posis nerviós, Larry —va xiuxiuejar-se a si mateix—. Pensa, reflexiona, medita: com puc avisar l'Agatha sense que ells ho sàpiguen?

Va passar un minut esbullant-se els cabells, i llavors es va decidir. Va sortir a la terrassa, va obrir de bat a bat la porteta del gabial i va agafar el seu colom de confiança.

—És hora de posar-se a fer feina, amic meu! Els cosins Mystery et necessiten!

Travessant a vol d'ocell la perifèria londinenca, la pàl·lida grisor dels edificis s'interrompia amb una inesperada taca verda: més d'una hectàrea de prats florits, fonts plàcides, estanys de nenúfars, horts botànics i caminets arbrats tranquils.

Enmig del parc s'erigia una vella mansió victoriana de teulada blava, la Mystery House, la residència de l'Agatha Mystery, de dotze anys, i els seus pares.

L'Agatha passejava amb sabatilles i bata, esquivant els rajos giratoris del sistema de rec. L'olor d'herba acabada de tallar li feia agradables pessegolles al nas.

Un nas petit i arromangat, herència de la família Mystery.

La noia duia a la mà una tassa de te fumejant, que assaboria fent petits glops. Era de qualitat Shui Xian, de color carbassa clar, amb un regust afruïtat. En una paraula: excel·lent.

Avançava a pas lleuger pel camí fins que va arribar a una glorieta, on es va arreparar en un balancí de color lila i va deixar la tassa al costat d'una pila de cartes. Eren publicitat, rebuts per pagar i les típiques, melindroses postals de les amigues de vacances. L'Agatha ni tan sols es va prendre la molèstia de llegir-les.

De cua d'ull, va veure un paquet al peu de la taula. Estava folrat de segells, mata-segells i timbres postals.

Què devia contenir?

—Mister Kent? —va cridar l'Agatha.

El majordom de Mystery House va treure el cap per darrere un matoll d'hortènsies, armat amb

un parell de tisores de jardí gegantines. Estava tallant les branquetes rebels, guarnit amb un esmòquing negre que semblava més adequat per a una nit de gala.

—Bon dia, miss Agatha. —Mister Kent va agitar les tisores i va insinuar un somriure, sense moure la seva mandíbula de granit. Era el màxim d'expressivitat que es podia esperar d'un exboxejador professional com ell.

—I això? —li va preguntar l'Agatha aixecant el misteriós paquet—. D'on ha sortit?

—Dels Andes, miss Agatha.

—Llavors ho envien la mama i el papa!

La noia no va perdre temps: es va asseure amb les cames plegades i va començar a desembolicar el paquet. En fer-ho, va observar més bé la seqüència de timbres postals.

—El primer és el timbre de Laguna Negra, al Perú —va dir en veu alta. Va alçar la mirada, somrient—. Ells ara són allà, a quatre mil metres d'altitud!